

Тѣ бѣха слѣзли вѣчь на самий брѣгъ,
Тамъ гдѣто ги възѣхваше готова,
Люляна тихо надъ вълнитѣ, лодка.
Въвъ дрезгавата далнина небето,
Съ вечерний свой лазурно тъменъ плащъ,
Застилаше заспалото море,
Като сестра заспалиятъ си братъ.

При сѣтната раздѣла се обърна
Единъ тогазъ и тихо проговори:
— Не всѣкой е херой; не всѣкой може
На тазъ да се въздигне висота! —
На рамото му сложи поривисто
Ржка си Шелли и отвърна пакъ:
«Въ душа си всѣкой носи Божий пламъ:
Той грѣй — и пжтътъ е откритъ прѣдъ насъ;
Не се въспирай! гдѣто простий смъртенъ
Въ смущенье спира — тамъ хероятъ почва!»

Въвъ лодката сѣднѣха само трима;
Подъ равний махъ на легкитѣ вѣсла,
Тя тихо се понесе по вълнитѣ.
Другаритѣ стояха на брѣгътъ
И махаха високо съ свойтѣ шапки,
Догдѣто тамо лодката отъ погледъ
Въ вечерната дрезгавина се скри.

* * *

Тъмнѣй нощъта. Въ вълшебна тишина
Спятъ небесата, слѣни съ долний миръ.